

Európából az Unióba

Sok mindent lehet mondani Kecskemét város idei nyárára, de azt, hogy álmos, vagy unalmas volt az eddig eltelt időszak, azt aligha! Voltak, akik együtt éltek a táncos, muzsikás, látványos programokkal, akadtak, akik belesodródtak egy-egy rendezvény hangulatába és bizonyára akadtak olyanok is, akik a kellemetlenségeit szenvedték el a soknépi sokadalomnak.

A gyermektalálkozó jelmondata „Európából az Unióba” ritka telitalálat. Egyrészt kifejezi az induláskor kételyekkel is fogadott találkozó beért sikerét – sok tisztelet a szervezőknek –, másrészt azt a büszkeségnek álcázott félelmet is, amelyet az Európai Unióhoz való csatlakozás időpontjának közeledése vált ki a kor változásait bizalmatlanul fogadókból. Mert kétségtelen, jó lesz Európa boldogabbik feléhez tartozni. De az is sejthető, hogy sokaknak az új helyzet az alkalmazkodás nehézségeit is jelenti majd.

Mintha egy kicsit a lakodalomból kaptunk volna a találkozó előleget. Amikor – tudvalevő – senki sem gondol a házaselet „gyönyöreire”. Most lengtek a lobogók, libbentek a szoknyák, szóltak a hangszerek, táncoltak a gyerekek. Mindez a reményteli jövőt sugallta. És jó volt hinni, hogy ebben a színes kavalkádban nekünk is helyünk lesz!

Sok kecskeméti család, iskola, pedagógus és névtelen támogató vizsgázott jelesre európaiságból ezekben a napokban.

Köszönet fáradozásukért.

Köztér

I. évfolyam 1. szám

1998. július

Pártfogók nélkül nincs művészet

Somogyi Józsefné 1990-ben elsőként nyitott Kecskeméten magánygyógyaszterát. A Budai utcán építtette föl a szakmai követelmények érvényesítésével jelenlegi munkahelyét, amely 1995-ben készült el.

Még abban az évben felkérte Eskulits Tamás szobrászművészt, hogy formálja meg a patika névadójának, Szent Györgynek szobrát.

Az elkészült bronz kisplasztika műves alkotás: méretével, elhelyezésével meghatározza a modern berendezésű tér hangulatát. Művészi értéke mellett minden ott megforduló ember számára tudatosítja, hogy a Szent György Patika részt vállal a betegségek elleni küzdelemben.

Gainus Clinius római lovag önzetlen támogatása óta tudomány és a művészetek segítői-

Fay Orsolya gyógy-szerésznő a szoborral

nek neve gyakran rejtve marad. Éppen ezért kerestem a szobor tulajdonosával a találkozást, hogy megtudjam a műalkotás itt közreadott történetét.

A művészet és a tudomány egyetlen korban sem nélkülözte az állam és a magánemberek tá-

mogatását. A kilencvenes években a pénzforrások kiapadtak, a lehetőségek beszűkültek. Ezért is követésre méltó Somogyi Józsefné mecénási tevékenysége, amellyel egy értékes műalkotás megszületését segítette elő.

D. K. M.

Írta: Varró János
ny. főiskolai tanár
volt marosvásárhelyi diák

Miért éppen Marosvásárhely?

Örömmel hallottam arról a kecskeméti polgári kezdeményezésről, amely Kecskemét és Marosvásárhely testvérvárosi státuszának hivatalos rendezésére indult. Miért éppen Marosvásárhelyt szemelték kis partnerül?

Nos, ennek szemmel látható okai vannak! Aligha van olyan kecskeméti polgár, aki ha Torda felől érkezett a főtérre, ne szívmengető ismerős-otthonias fogadtatásban részesüljön: a Kultúrpalota és a Városháza látványában. De ugyanilyen ismerősnek tűnnek az itt-ott még megmaradt keramikaköves utcák, a parkok, sőt még a temetők is.

Mindez csupán a felszín, amely alatt a két várost sokkal erősebb szálak fűzik össze. Az 1867-es kiegyezés elvben megnyitotta Magyarországon is a kapitalizmus útját, ám a gazdaság akkor is tökehiányban szenvedett. Súlyosbította a helyzetet: a magyar vagyon tulajdonosainak mentalitása messze elmaradt a nyugati polgárság gondolkodásmódjától.

A kisvárosi közerkölcsöket a virágzó uram-bátyám rendszer határozta meg. De a borúlátó

Ady nemsokára nagy feltűnést keltő jegyzetét jelentet meg a Nyugatban. Marosvásárhely fiatal polgármesteréről, Bernády Györgyről, aki felkavarja maga körül az állóvizet, akinek életeleme a teremtés.

Ezekben az években Kada Elek Kecskemét polgármestere ugyan így munkálkodik. Tevékenységük olyan párhuzamot

mutat, mintha csak kopírozták volna egymást. Persze minden nem véletlen: eszmetársak és barátok voltak, szoros kapcsolatot tartottak fenn. Sajnos még csak címszavakban sem sorolhatjuk fel itt alkotásaikat. Talán majd a partneri kapcsolat lehetővé teszi a két város kapcsolatának tudományos igényességű feldolgozását.

❖ A Marosvásárhelyi Napok eseményein részt vett Kecskemét önkormányzatának és a civil szervezeteinek képviselőiben Katona László polgármester, Császár Cirill, Tóth Tamás, illetve Gyergyádesz Lászlóné, Kerényi György és Magó Gábor.

Üdvözet az Olvasónak!

Hívatlanul tesszük tiszteletünket Ön felé lapunkkal, a Köztérrel, melyet most bocsátunk útjára. Abban bízunk, hogy az első csatát máris megnyertük, felkeltettük a figyelmét.

Innentől már nincs is más dolgunk, mint az érdeklődését fenntartani. Kezdjük tehát a bemutatkozásunkkal.

A Köztér első száma harmincezer példányban jelent meg. Ha gyorsan utánaszámol – a város lakosait százezerre téve, egy-egy családot legkevesebb három tagúnak saccolva – szinte minden otthon postaládájába megérkezett a legújabb kecskeméti sajtótermék. Rádásul ingyen. És ezért az árért mást nem kérünk: olvassa el lapunkat!

Mielőtt még gyanakodni kezdene, hogy miféle bővít akarunk a nyakába sózni, leszögezzük: ez a lap független minden politikai irányzattól és párttól. Nem kíván mást tenni, mint amit címében hirdet: teret teremteni minden jó szándékú kecskeméti kezdeményezésnek, jöjjön az bárhonnan.

Szeretnénk a közismertség lehetőségét megadni mindazoknak, akik ebben a városban élve tisztességesen tevékenykednek, alkotnak, munkálkodnak.

Megmutatni a városnak azt az arcát, amit olykor elfednek a hétköznapi kisebb-nagyobb botrányai, bűnügyei. Azt a Kecskemétet, amely szülővárosként, választott lakhelyként vállalható, szerethető.

Függetlenség, tisztesség, szeretet – ezeket a kulcsszavakat említettük az imént. Nem véletlenül! Manapság gondolataink, gondjaink leginkább a pénz körül forognak. Gazdag és szegény, nyomorgó és tollasodó, küszködő és hivalkodó, megkeseredett és reménykedő, kiábrándult és tetterre kész emberek közül tevődik össze az a százezernyi ember, akinek közös nevezője a kecskemétiség.

Ebből a közösségből bontakozhat ki a Köztér jövője, mert lapunk ennek a közösségnek az erősítését kívánja szolgálni. Nem kicsiny vállalkozás! De akik támogatják célját, hisznek sikerében.

Tisztelt Olvasónk! Fogadja a Köztér első számát – s reményeink szerint a rendre következőket – ugyanezzel a bizalommal.

(a szerkesztőség)

Vissza a tisztességhez

A demokrácia, a sajtó és a közigazgatás kapcsolatáról rendeztek konferenciát a minap Temesváron. A közigazgatási hivatalok képviselői mindkét városból panaszkodtak az újságokra, az újságírókra. Az újságírók erőszakosak, mindig valami szenzációt kell produkálniuk. Ha nem találunk, csinálnak. A bonyolult szakmai kérdéseket meg sem értik, vagy csak feléből-harmadából írják meg, így aztán az olvasó nem érti meg a döntéshozók dilemmáit, és azt hiszi, csupa hülye ül a városházán.

A szegediek is panaszkodtak egy sort a maguk lapjairól. Szegeden nincs kíméletlen verseny, ám a lap nemcsak hírforrás, hanem gazdasági vállalkozás is egyben. Nem nagyon akarja ezért összerúgni a patkót a hirdetőkkel, így aztán csak a városi meg a megyei hivatalokat kritizálja, mert azoktól nem remél bevételt.

A temesvári lapoknak az olvasó parancsol, a szegedieknek a hirdető. Melyik a jobb? És biztos-e hogy csak ez a kétféle szemlélet érvényesülhet a helyi lapokban?

Temesváron és Szegeden is igaz, hogy gyengék, szándékosan visszafogottak a publicisztikai rovatok. Nincsenek karakteres publicisták, de nincs is különösebb szükség rájuk. Önálló személyiségük folyton-folyvást konfliktusba kerülne a lapvezetés napi érdekeivel. Kiveszett a lapokból a műfaji változatosság és a nyelvi igényesség, Ady Endrét ma legfeljebb hirdetésszervezőnek vennék föl a vidéki napilapoknál.

Döntse el az olvasó, Kecskemétre érvényes-e valami abból, amit Temesváron elmondtak a szeminárium résztvevői. Én úgy gondolom, hogy van valamilyen más út is a profitérdek kíméletlen érvényesítése és az olvasó legalantasabb igényeinek kiszolgálása mellett. Ahhoz, hogy egy lap elindulhasson a más úton, két dolog szükséges: a tulajdonos pénzügyi önkorlátozása, és az újságírók szakmai tisztessége.

Tanács István
újságíró

Az interjút
Horváth Ágnes
készítette

A Kodály Zoltán Ének Zenei Általános Iskola, Gimnázium és Zeneművészeti Szakiskola Miraculum Kórusa a Debreceni XVIII. Nemzetközi Kórusverseny díjainak learatása után az angliai Llangollenben is tarolt. A kórus alapító karnagyát, Durányik Lászlót kérdezzük:

– Miért tartja fontosnak a versenyeket?

– Olyan ez, mint a sport, csak akkor mutatkozik meg a valódi teljesítmény, ha be tud illeszkedni az országos, vagy a nemzetközi mezőnybe.

– Nem megterhelő ez a gyerekeknek?

– Ha tisztességesen felkészülnek, ha tudják, mire számíthatnak az adott helyszínen, akkor a természetes izgalmakon túl nem kell tartaniuk semmitől. Megfelelő tréning mellett a színpadi fellépés sem nagyobb dolog, mint egy matematika dolgozat. Az az én felelősségem, hogy csak akkor menjünk versenyre, ha már van garancia

Gyermekek csodája – Miraculum Kórus

sikerre. Ehhez kell a kollégák véleménye, a szakmai tájékozódás, az esélyek helyes felmérése, egyszóval a külső kontroll lehetősége.

– Milyen segítséget ad az iskola a kórus fejlődéséhez?

– Hálás vagyok az iskola vezetőségének, hogy a 6-8 osztályosoknak én lehetek az énektanára. Az órákon jobban megismerhetem a gyerekeket ők is megismerhetik az én elvárásaimat, így könnyebben tudunk együtt dolgozni

– Mi kell még a sikerhez?

– Manapság az utazik és csinálni CD-t, akinek pénze van. De előbb-utóbb azt is megérjük

és belátjuk, hogy az tud pénzt előteremteni, aki minőségi munkát végez. S még ez sem elég: minőséget kell adni, be kell csomagolni, jól kell tálalni. Tehát kellenek a szakmai kapcsolatok, a szülők, az alapítványok, a támogatók, de időnként a látványos külsőségek is.

– Mit tart a legfontosabbnak a karéneklésben?

– Azt, hogy a gyerekekkel a kölcsönös bizalom és hit alapján tudunk dolgozni, hogy lelkileg értsék: mi, miért történik a zenében. S hogy évtizedek múlva is emlékezzenek arra a közösségre, ahová jó volt tartozniuk általános iskolásként.

Leskowszky és hangszerbirodalma

Kecskemét híres hangszerbirodalmát Leskowszky Albert teremtette meg. Szinte hihetetlen, hogy jövőre húsz éves lesz a gyűjtemény. Itt valóban értelmes tevékenységről van szó, hiszen a közszemlére tárt zeneszerszámok nem a polcokon porosodnak, hanem a látogatók élményszerzését szolgálják. A múzeum évente két-háromezer látogatót fogad.

– Milyen érdekességekkel büszkélkedhet a hamarosan jubiláló gyűjtemény? – kérdezem Leskowszky Alberttől.

– Itt nincsenek drága dolgok, milliókat érő Stradivarik. Az értéket a tárgyak sokszínűsége adja. Persze a szokványos hangszerek mellett láthatók olyanok is, amelyek képzőművészeti remekműnek számítanak. Az elvarázsolt konstrukciók megszólalnak, ugyanakkor látványnak is érdekesek. Kedvenc időtöltésem a bolondos zeneszerszámok építése, hogy csak az óriás hangvillát, a dupla nyakú gitárt, a muzsikáló álarcot említsem. A kivitelezésben kecskeméti képzőművész barátaim segítenek, hiszen nekem nincsen műhelyem.

– A Hírös Héten performance-ra hívod az érdeklődőket...

– Igen. Augusztus 27-én rendezem meg a különleges hangszerek fesztiválját a Katona József Színház összes helyiségé-

ben. A nyár végén egyébként több csemegével is szolgálok. A Dán Kulturális Intézettel közösen Made in Hungary címmel nyitunk képzőművészeti kiállítást, ahol a Magyarországon élő külföldi alkotóművészek magyarságról valló művei szerepelnek majd. Augusztus 29-én ezoterikus dalfesztivál lesz a híros városban, ahol természetesen én is fellépek. A jövőre vonatkozóan szintén számos elközelésem van. A Gulliver-mese keletkezésének 300. évfordulóján, 1999-ben a budapesti Műszaki Egyetem aulájában egy öt-ször-nyolc méteres fülkagylót építenek föl, amibe az érdeklődők belemászhatnak és a járatokban különféle zenei sztorikat

hallgathatnak. Művészbárataimmal együtt meghökkenítő műsort adok majd a helyszínen és Kecskeméten is rendeznek tárlatot, Én Gulliver címmel.

– Merre jártál külföldön?

– A Soros Alapítvány két alkalommal támogatott, s ezáltal váltak lehetővé külföldi utazásaim. Gazdag anyaggal tértem haza. Nemrég meghívtak az UNESCO által támogatott berlini szimpóziumra, ahol fogyatékos gyerekeknek készített játékokat, tárgyakat mutattak be a világ minden szegletéből összesereglett designerek. Én a vakok és mozgássérültek által használható, leegyszerűsített hangszer ötletével rukkoltam elő. A helyszínen megvalósított tervemmel

bekerültem egy szép kiállítású könyvbe. Fantasztikus élmény volt számomra, hogy a dűreni vakok intézetében hospitálhattam.

– Hogyan tovább?

– A következő húsz évben nyilván tovább gyarapodik a gyűjtemény. Ha jók a számításaim, megduplázható a jelenlegi állomány. De nem ez a célom. Szeretném, ha Kodály Zoltán szülővárosában továbbra is színvonalas rendkívüli tanórák helyszíne lenne ez a kis múzeum.

– Van rá pénz?

– A város jó gazdának bizonyul. A körülményekhez képest egyelőre elegendő a pénz, időnként még hangszervásárlásra is futja. Nem kerülhető el, hogy a politika ide is beszűrődjék, de ezzel aztán végképp nem foglalkozom. A Zimay utcai ház, a gyűjtemény (és én) önkormányzati tulajdonban van. Az egyre inkább teret hódító szabadpiaci gazdálkodás megkívánja, hogy változtassunk az alapokon. Úgy hiszem, ehhez az alapítványi forma lesz a legmegfelelőbb.

– A világban ismernek. És Kecskeméten?

– Az utcán rám köszönnek a gyerekek, akik valaha megfordultak a hangszergyűjteményben. Ez nekem bőven elegendő.

Borzák Tibor
újságíró

Egy nyáron át

Templomoktól a Kodály Intézetig számtalan színhelyen tart szeptember 4-éig a Kodály Fesztivál.

A szakmai háttérrel a Kodály Intézet, a profi szervezést az Erdei Ferenc Művelődési központ garantálja.

Június 19-én, Kodály két remekét a Psalmus Hungaricus és a Budavári Te Deum-ot hallhatta a közönség a Nagytemplomban.

A Kecskeméti Pedagógus Énekkar (karigazgató Erdei Péter), és a Debreceni Kodály Kórus (karigazgató Szűcs Lajos) korábbi együtt éneklésének köszönhetően vállalkozott a két mű közös koncerten való bemutatására. Hozzájuk csatlakozott – nem kísérőként, hanem méltó partnerként –, a Kecskeméti Szimfonikus Zenekar (karnagy Gerhát László). A felejthetetlen élményt adó est karmestere a teljes Kodály életmű avatott tolmácsolója Erdei Péter volt.

Ami még hátra van: augusztus 7-én a Kodály Intézetben a Kecskeméti Bach Együttes, Szent István napján a református templomban a Debreceni Kollégiumi Kántus, szeptember 4-én a görög templomban a Kecskeméti Renaissance Consort várja a nagydímet.

Tisztelgés a nyergesvontatóknak

Néhány éve közelemben az egész negyed közútjait felújították, új járdákat építettek. Fogyatékos nyelven szólva: közterület-rehabilitációt hajtottak végre. Ettől kezdve a magamfajta járásképtelennek jócskán megnehezült a közlekedés. Ráadásul az úttest szélén, a csatornanyílások meg – a felhordott új burkolat miatt – arasznyi mélyre kerültek, arra kényszerítve, hogy a középvonal felé kerülgessem őket, frászt hozva az autóvezetőkre. Szóval a korábbi simának mondható utam szlalompályává változott, de mert távolról sem sikeredtek azonos magasságúra azok a fránya járdák és nem minden úttest volt egyenletesen meghintve lefolyó-gödrökkel, közlekedni – ha egész utcákat kikerülve, jókora kerülőkkel is – tudtam. Meg muszáj is.

Ám eltelt néhány hónap, és azt vettem észre, hogy a sarkokon egyre több járdaperem süllyedt le alkalmassá, néhol a szegélykő is eltűnt, vagy épp csak színe látszott a homokból. Mert a járdaszegély és az úttest között valami kifürkészhetetlen

műszaki megfontolásból gyakran egy lépésnyi hiány is tátong máiglan a szilárdburkolatok között.

Egyszer aztán rajtakaptam a játékony tettest. Épp előttem fordult be a sarkon. A nyergesvontató volt, dögnehéz építőanyagokkal púpozva. Első kerekai még mintha vidáman hupantak volna, az utolsók már simán gördültek. Ámultam az elévgezett munkát: szegélykövek a földben, a járdából rámpa, úgy-szólván az építési előírásoknak megfelelő lejtéssel.

Ma szabvány szerint, legfeljebb 15 ill. 17 centiméter magasságú járda építhető. Az elmúlt tíz esztendőben épült kecskemétiak zöme ennél magasabb.

A törvényes előírásoknak megfelelő járdák többségét Kecskeméten évek óta a nehéz gépjárművek alakítják ki.

Az Esélyegyenlőségi Törvény elfogadása után egyszer talán illelne a Város építészeti díjával azt kitüntetni, aki az akadálymentes közterületekért a legtöbbet tette: az Ismeretlen Nyergesvontatót.

Hideg Antal

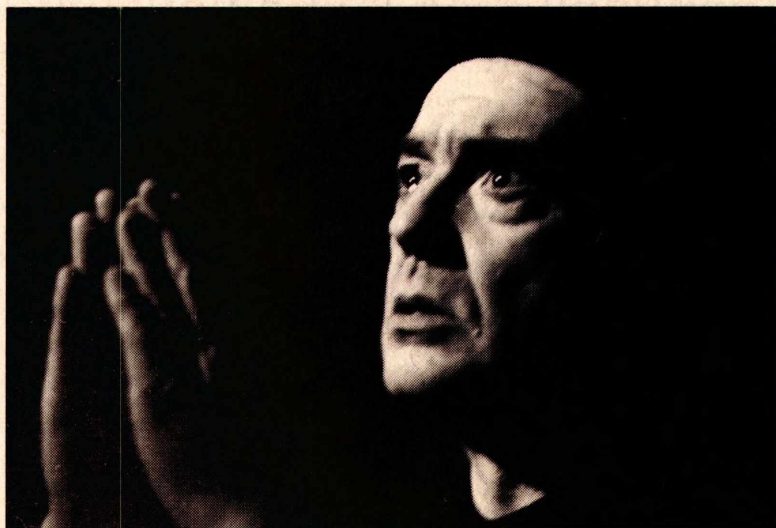
Emlékezés Gábor Miklósr

Július 2-án elhunyt Gábor Miklós színművész, a magyar színházművészet meghatározó személyisége. Művészete 1941-től a Madách, a Nemzeti, a kecskeméti Katona József Színház majd a Népszínház, Nemzeti Színház és a Független Színpad tagjaként teljesedett ki szerepeiben és rendezéseiben.

Kecskeméten 1953. decemberben Schiller Ármány és szerelem című darabjában, Ferdinánd szerepében mutatkozik be a helyi közönség előtt, Ruttkai Éva partnereként.

1974. október 4-én, vendégként lép fel ismét Kecskeméten. Érti hogy életének meghatározó szakaszához érkezett és céltudatosan így fogalmaz – Szeretném, ha én, az „idegen”, segíteném a társulat további alakulását, és azt várom, hogy fiatal kollegáim engem segítsenek majd új hangok, új megoldások keresésében és megtalálásában.

Még ebben az évadban eljártssza O'Neill Boldogtalan hold c. darabjában James Tyron szerepét, és ezt követen határoz úgy, hogy az 1975/76 évadban a társulatának tagjaként tovább dolgozik Kecskeméten. Racine Berenike című darabjában An-

tiocus alakját, Shakespeare Téli regéjében Leontes szerepét, Németh László VII. Gergely drámájában a címszerepet és Brecht-Weill Koldusoperájában Peacock figuráját formálja meg. És itt kap lehetőséget először a rendezésre, Sarkadi Imre Oszlopos Simeon c. darabjának, 1977-es színre állításával.

A színházi munkában a kíséreltet, a „műhely” érdekli. Az erről alkotott gondolatait Ruszt Józseffel váltott leveleiben rögzíti, melyek a Kos a Mérlegen című könyv lapjairól váltak ismertté a nagyközönség számára. A színháztörténeti dokumentumként és önvalomásként

egyaránt számontartott műben munkájáról így vall:

– Számomra a dráma nem igazságok gyűjteménye, hanem rejtvény, megfejtésre ingerel. A próbákon nem a szépséggel, a hatással foglalkozom, nem is az érzelmekkel, hanem fel- és megismerést keresek.

Halála már megfoszt bennünket a személyéhez kötődő élmények gazdagodásától, ám alakításai, rendezései és írásai mindenkor emlékeztetnek arra Gábor Miklósr, aki életművével Kecskemét művészeti életének meghatározó formálója volt az 1970-es években.

D. K. M.

Aki beütötte magát az élvonalba

A teniszsport élvonalába jutatta kitartó szorgalma és akarateréje a kecskeméti Bardóczky Kornélt. A rokonszenves fiatalember sportpályafutása tíz éves korában kezdődött, amikor Budapestre, a KSI-be került. Bár a többi teniszező gyerek ilyen korban már nemzetközi versenyeken is szerepel, Kornél behozta a lemaradást. Sőt azzal is meglepte az edzőit, hogy eredményei egyre jobbak lettek. Hatszor nyert magyar bajnokságot gyerek és újonc kategóriában, 14, 16, 18 éves korosztá-

lyos szinten képviselte hazánkat az Európa és Világ kupákon.

Az elmúlt ősztől állandó tagja a magyar Davis Kupa csapatnak.

A magyar teniszsport a kecskeméti Bardóczky Kornéllal egy kiváló sportembert nyert, a fiatalember édesanyja pedig rengeteg munkát. A kecskeméti szülőházban ugyanis már annyi kupa, serleg sorakozik a polcon, hogy a győzelmi trófeákat alig győzi törölgetni Kornél édesanyja. De alighanem örül ennek a pluszmunkának.

❖ Bardóczky Kornél a trófeák egy részével

B. Mikli Ferenc életműkiállítása

Augusztus 16-ig látható B. Mikli Ferenc festőművész kiállítása a Kecskeméti Képtárban. A művész kiemelkedő, országos jelentőségű képviselője a megyei művészeti életnek. Pályája 1939-ben, Rudnay Gyula mellett indult Budapesten, a Képzőművészeti Főiskolán, s hamarosan mestere legmértőbb és szellemében leghűségesebb követőjévé vált.

„A főiskolán Rudnayt választottam, mert emberi magatartása, kiállása roppant impozáns volt. Éreztem, hogy több lesz, mint mester.” Rudnay Gyula főiskolai nyugdíjaztatása után felvette B. Mikli Ferencnek, hogy kellene vidéken közösen egy festőiskolát alapítani „az ifjúság egészséges, nemzeti szemléletének kialakítására”. B. Mikli Ferenc javaslatára 1946-ban szülőföldjét, Baját választották. Ezzel indult el immár több mint fél évszázada a Rudnay-kör tevékenysége Kun Istvánnal, Bak Jánossal, Iványi Ödönnel egyetemben, de tulajdonképpen B. Mikli Ferenc neve, tevékenysége fémjelzi, alakítja ki a bajai mozgalmat. Festőiskolaként indult, majd szabadakadémia lett, főiskolai tan-

tervvel, ami nagy sikere miatt számos hallgatót csábított el a pesti főiskoláról. Egy évig hagyták csak működni.

Életműve egy kitűnő pedagógusé is egyben. Számos tanítványa (Hantos Károly, Szurcsik János, Fejes István, Klossy Irén, Weintrager Adolf és mások) jutott el innét a Képzőművészeti Főiskolára, az országos hírnévig. Szinte egyedülálló aktivitást mutat az amatőr képzőművészeti művésztalálkozók (Kárász, Nagybaracska, Karapancsa, Püspökpuszta, Dávod) megszervezésében, megrendezésében. Művészetével hűségesebben kötődik Bajához, a Dunához, a tájhoz és az ott élő emberekhez

egyaránt. Életműve, művészete késői örököse az úgynevezett alföldi festészetnek (Nagy István, Koszta József, Tornyai János), annak érzelmi alapú továbbvitele és kiteljesítése. Táj, melyben a kutató, az életről gondolkozó emberek teljességre törekvő filozófiája rejtezik.

A kecskeméti tárlat újdonságokat, korai és ritkán látható műveket is bemutató egyfajta szubjektív válogatás, s nem a valódi értelmében vett reprezentatív életmű-kiállítás.

Véletlen, vagy egy magasabb rend misztikuma, de tény: éppen 77 kép képviseli a 77 éves mester életművét. A kiállítás négy teremből, és tartalmi egységből áll a kecskeméti Cifrapalota földszintjén.

Vajon mennyiben képes érzékelteni B. Mikli Ferenc festői életművét ez a kiállítás? Feri bácsi a komolynak tűnő kérdésre igazi, az életfelfogását, a pedagógiai és művészi életművét teljességében érzékeltető, életvidám választ adott: – Ez még nem teljes életmű, a fő művek ezután fognak elkészülni.

ifj. Gyergyádesz László
művészettörténész,
a kiállítás rendezője

Alap az érvényesüléshez Tanuljunk meg kommunikálni!

Naponta találkozunk, köszönünk vagy nem köszönünk, beszélünk vagy szótlanul elbámulunk egymás mellett, tárgyalunk, lökdösődünk mosolygunk, pofákat vágunk... Szóval, kommunikálunk. Különböző módokon, ki jól, ki rosszul. Dr. Hargitay Gábor főtanácsost, a Bács-Kiskun Megyei Munkaügyi Központ kommunikációs szakértőjét kérdeztük, fontos-e, hogy jól kommunikáljunk?

❖ Dr. Hargitay Gábor

— A kommunikáció, a kommunikációképeség napjainkban határozottan felértékelődött. Ez érthető, hiszen ezen keresztül, ennek segítségével „adjuk el” magunkat, és ezen keresztül „veszünk meg” másokat. A teljes foglalkoztatottság idején nem volt jelentősége, hogy valaki mennyire képes a kommunikációra. Ma a szabadpiacon – vagy mondhatjuk versenyszférának is, – a munkaadó nagyon erősen odafigyel erre. De szinte már mindenütt, ahol emberekkel kell foglalkozni, megnézik, hogy a leendő alkalmazott mennyire tud emberekkel bántani... A munkaügyi központban évek óta komoly felvételi beszélgetésre kell számítaniuk azoknak a jelentkezőknek, akik ilyen területen szeretnének nálunk dolgozni.

— Mit lehet felmérni egy ilyen beszélgetésen?

— A munkavállalónak lényegében háromfajta úgynevezett kompetenciával kell rendelkeznie: szociális, szervezési és szakmai kompetenciával. A kommunikáció az elsőben testesül meg, és alig van munkakör, ahol nem kell. Ha, mondjuk, a portás fejbe veri vagy lökdösi az ügyfeleket, az egy cégnél legalább olyan problémákat okozhat, mintha az igazgató gorombáskodna az üzleti partnerrel. A lényeg: mennyire tudunk egymásra figyelni,

mennyire vagyunk képesek az interszónális azaz a személyközi kapcsolatok építésére.

— Egyformán képesek vagyunk?

— Vannak kommunikációképtelen emberek, akiket meg lehet tanítani elemi viselkedési normákra, elsajátíthatnak alapvető viselkedési paneleket, de nem szabad őket bizonyos munkakörökben alkalmazni. Az emberek másik része egészen tűrhetően kommunikál, őket nagyon jól lehet fejleszteni. Az olyan munkaköröknél, ahol nagyon erős kommunikációs elvárások vannak, alaposan meg kell nézni, megvan-e a jelölt szükséges adottságai, és ha igen, akkor azokat kell fejleszteni. Például akinek kellemes a hangja, meg lehet tanítani, hogyan bánjon vele ügyesen. Ahol telefonos reklamációkat kell felvenni, ott kifejezetten hasznos az érzelmi túlfűtöttség különböző fokain leledző ügyfeleket fogadó kellemes, megnyugtató, kultúrált hang. Ugyanez az ember a recepción már lehet, hogy nem felelne meg, mert az arcminimálisát nem tudja annyira uralni, mint a hangját.

— Tehát, ha akarnánk, meg is tanulhatnánk kommunikálni...

— Hogyne. Szomorú, hogy az iskolában nem tanítják. Pedig hihetetlenül sokat jelentene felnőttként, ha már a középiskolában el lehetne sajátítani a személyiséghez szabott kommunikációs stílust. Ha ezzel foglalkozó szakemberek már az iskolában felhívnák a figyelmet a kommunikációs hibákra és segítenének kijavítani. Figyelembe kellene venni, hogy egy iskolás 18 éves kora körül munkavállalóvá válik, és ezeknek az ismereteknek a birtokában sokkal jobban tudná eladni magát. De, ami még ennél is fontosabb, ha jó kommunikátor, könnyebben meg is tudná tartani a munkahelyét.

— A hétköznapi életben se válna kárára ez a képesség.

— Ha a gyerekek hozzászoknának már az iskolában az emberekkel való bánásmód gyakorlásához, tanulásához, akkor a társadalomban is egyre inkább gyökeret verne, kifejlődne a kommunikáció iránti igényesség. Mert a rossz közérzetünk a buszon, az ABC-ben, a színházban vagy a munkahelyen nagyon gyakran a kommunikációs igénytelenségből, a kisebb-nagyobb zavarokból származik.

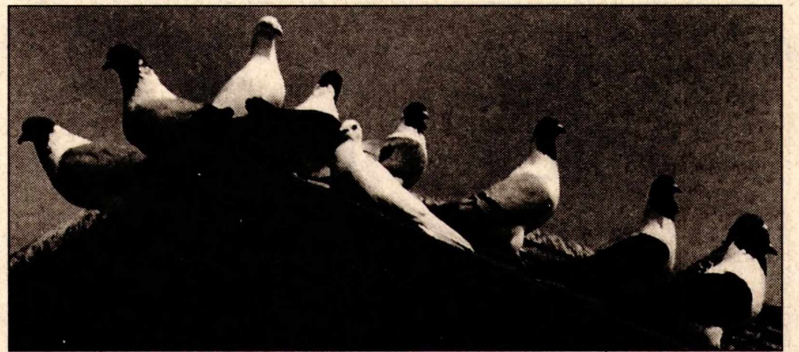
m. á.

Pintér Lajos Arany, homok

Aranyhomok. Mennyit hazudtunk, hogy aranyhomok. Még a hotelünk is Aranyhomok, ahol a pultnál halálra ihaták magukat a szomjas részegek. Ma már az sem, ma már csak a kis Aranyhomok hátsó bejárata. Szokjuk a hátsó bejáratot, a cselédlépcsőt.

Az aranyhomok pedig kicsoda is: por, piszok. Nem fátélepipítés, hanem lépten nyomon kivágott, kitépelt és kilopott fák. És futó homok, porvihar, Az egymilliomodik hektár erdőtelepítés emlékparkjának szétvert emlékműve, és széttiport környezete. Orvosi jelentésből tudjuk, a szálló, üledő por mennyisége többszöröse a megengedett határértéknek. Halálos levegő ez az aranyhomok. Sajnos, ki kell mondanunk újra: futóhomok. Majd innen építközhetünk, ha lesz bátorságunk.

Az aranyhomok: arany és homok. Mert van tájékunkon külön-külön, arany és homok. A nagy sömme, és megkérdőjelezhetetlen, világraszóló értékek.

Megáll Kecskemét főterén az átutazó, a külföldi, ki videójával körbepörög, és azt mondja: itt-itt, Európa közepén.

A nagy sömme, és koldusok, és a főtéren padokon alvó hajléktalanok és utcasarkiak a háttérben. Fény és árnyék. Itt az arany csak az emberi bátorság, emberi érték, emberi teljesítmény. De mennyi, mennyi!

Katona József: arany, Kodály Zoltán: arany, Tóth Menyhért: arany. A többi homok. Él közöttünk egy szerény, öreg művész. Irigylem persze: örökifjú. Tóth István fotóművész, aki néha ellátogat hozzánk ceglédi, mégvidéki magányából. Bár világhírű. Az évszázad fotóművésze. Milyen szépen lehet leírni, hogy 75 esztendő. Milyen szépen kanyarognak a számok: a 7-es karcsúsága, s az 5-ös, mint kicsi terhes asszony, a jövő ígérete.

Emberek, kutyák, sorsok

— Csúnya, aszott kis jószág volt. Hasa semmi, fekete szőre csapzott. Az élelmiszerüzlet bejárata előtt ácsorgott, minden ajtónyitásra felkapta a fejét. Szegény, kóbor kis kutya – gondoltam – iszonyú éhes lehet.

A boltban vettem neki 30 deka párizsit. Még ott volt, amikor kimentem, izgatottan csóválta a farkát. Tényleg éhes volt, az első három szeletet egészben nyelte le. Egy asszony jött ki az üzletből, két gyerekkel. A gyerekek soványkák voltak, mint a kis fekete kutya, s mind a hárman kopottan, szegényesen öltözöttek. A se nem fiatal, se nem öreg asszony kezében ócska reklámszatyor, kidudorodott belőle a vekni kenyér.

A kutya felvakkantott. Az asszony közömbösen rámnézett, aztán a kutyára, és szó nélkül továbbment, nyomában a gyerekekkel.

A kis keverék már megette a párizsi felét, amikor az utca közepén járó nő megfordult, és visszakiáltott neki:

— Gyere már, Picur!

A kutya rágott, nyelt, vonakodva elindult. Két-három lépés után megtorpant, hol rám, hol a távolodók után nézett. Az asszony nem kiáltott többet, ment tovább.

— Gyere, Picur – mondtam –, ez még a tiéd, neked vettem.

A kutya fél szemmel a kezemet figyelte, fél szemmel az utcát. Toporgott, sóváran a párizsi felé szimatolt. Amikor az asszony már majdnem elérte az utca végét, a kutya döntött. Sajnálkozó, majdnem bocsánatkérő pillantást vetett felém, megfordult és eliramodott. Csutak farkát fölvetve, egyre gyorsabban futott a nő meg a gyerekek után.

Ott maradtam az üzlet előtt, kezemben a fele párizsival. A három alak és a kis fekete kutya elérték az utcasarkot, befordultak.

Egyikük se nézett vissza.

Vannak boldog kutyák is. A boldog kutyák többnyire boldog emberekkel élnek. A boldog emberek nem feltétlenül gazdagok, világhíresek vagy politikusok.

Lehet, hogy szegények, csak a szomszéd ismeri őket és négy évente egyszer politizálnak. De tudják élvezni az élet apró örömeit, például azt, hogy van kutyájuk.

Néha, amikor nagyon összejönnek a dolgok, nem is szeretnék semmi mást, csak boldog emberekkel boldog kutya lenni.

Magyar Ágnes

Kecskeméti alapítványok

Megkezdjük a kecskeméti közhasznú tevékenységet felvállaló szervezetek adatainak közlését. Aik nem szerepelnek a listán, jelezzék létüket, tudósi-sanak munkájukról.

Lakótelepi Gyermekekért

Lunkányi u. 10,
Farkas Lajosné.

Add Tovább Önkéntes

Segítő Szolgálat
Sétáter u. 2. Türi Endrené.

Hajléktalanokért

Táncsics u. 1. Harkai József.

Kecskeméti Hospice

Nyíri u. 38. Dr. Nemes János.

Deus Providebit

Ceglédi u. 38. Farkas László.

Szenteste

Margaréta u. 13/b
Farkas József

(folytatjuk)

Köztér

Kecskeméti közéleti lap

Szerkesztő: Nagy Mária
A szerkesztőség címe:
6001 Kecskemét pf.: 483
Telefon: 06-30/28-25-17
Fax: 76/410-260, 485-720
Kiadja: a Country Press
Felelős kiadó: Székely Zsolt
Előkészítés: Hőbör Zsolt
Nyomtatja a Lajosmizsei Nyomda.
Igazgató: Burján Norbert
A fotókat Tóth Sándor készítette.